

DE PRINCIPES VAN HARMONIE.

Harmonie is het samengaan van verschillende elementen op een zodanige wijze dat ze een nieuwe eenheid vormen, die meer is dan de componenten. Het is een kwestie van samenvoegen, maar ook van aanpassen. Wanneer wij het leven bezien, zoals dit zich overal op het ogenblik afspeelt, dan moeten we tot de conclusie komen dat die harmonie eigenlijk ver te zoeken is, en we zouden daar de redenen misschien voor kunnen aanhalen.

Dan wil ik beginnen met een paar eenvoudige dingen die, misschien van betekenis kunnen zijn en voor de huidige toestand in uw wereld, en ook en dat is belangrijker voor de mentaliteit van een hoop mensen. De mens is begonnen als een kleine minderheid, de zekerheid moest worden gezocht in stamverband. In dat stamverband was de sterkste de baas en later daarnaast de handigste. Degenen die een vooraanstaande plaats hadden in de stam waren zeker van voldoende voedsel, ze waren zeker van bepaalde diensten die een ander misschien niet zo gemakkelijk zou kunnen krijgen. Hierdoor werd het principe van macht eigenlijk al geboren uit de noodzaak van de samenleving. Nu komen er meerdere stammen maar wanneer zij met elkaar in contact komen spelen weer zekerheidsfactoren een rol. In de eerste plaats is er voldoende wild, is er voldoende voedsel dus. In de tweede plaats die vreemden kunnen bezittingen wegnemen die wij graag willen behouden of omgekeerd, door ze aan te vallen kunnen wij ons iets toe-eigenen wat we nog niet hebben. Er zijn in het begin tussen stammen hele veldslagen uitgevochten, alleen over het recht op een keiput, dus een put waar men vuistbijlen ed. maakte. Later is dat geïndustrialiseerd en waren degenen die deze wapens en werktuigen gingen leveren (we waren toen ook al aan de steelbijl toe) eigenlijk degenen die een beetje onaantastbaar waren. Zij hadden een afzonderlijke plaats in de maatschappij gekregen omdat hun product noodzakelijk was voor de anderen. Het is duidelijk dat daardoor stammen probeerden zeggingschap te krijgen over die mensen en de eerste werkelijke slavernij is, geloof ik, wel ontstaan door het kapen van vaklieden, mensen die iets bewerken konden.

Hier ligt een begin. In dit begin ligt ook de tragedie van de mensheid. De mensheid denkt misschien redelijk maar ze voelt niet redelijk. De mensheid probeert zekerheid te vinden maar deze zekerheid wordt nog steeds gezien als het de meerdere zijn van anderen, hetzelfde effect dat wij in het oude stamverband hebben gezien. Nu zijn er naties gegroeid dus landen maar wanneer we naar primitievere landen gaan dan zien we daar nog stamverbanden. Denk bv. aan de verhoudingen in Nigeria. Daar ziet u kennelijk stammen tegen elkaar werken en strijden om een suprematie zoals dat in de primitievere wereld altijd het geval is geweest. U denkt misschien beschaafd te zijn maar men is het niet. Harmonie kan alleen ontstaan wanneer ik bereid ben om te geven en daarnaast, en dat is even belangrijk, bereid ben om te ontvangen. Raadgeven bv. is eenvoudig, maar er zijn heel veel raadgevers geweest door alle tijden heen, die iedereen hebben verteld hoe hij of zij het moest doen. Soms waren bet orakels, die stamden van de Goden, soms waren het wijsgeren en soms waren het mensen die eigenlijk eerder een dialoog zochten. Het is deze groep die altijd weer vervolgd werd.

Dat klinkt misschien wat vreemd maar men heeft geleerden, die de moed hadden om de rechten van bepaalde Goden aan te tasten, tot de gifbeker veroordeeld. Men heeft denkers, die denkbeelden hadden die voor de machthebbers onaanvaardbaar waren, om de een of andere reden achtervolgd. Men heeft hen gedwongen om die stellingen terug te nemen, dit kwam voort uit angst. Degene die de macht heeft zoekt die macht niet omdat bij daarin een samenspel ziet met degenen over wie hij macht heeft. Hij ziet zijn macht als een zekerheidsfactor, voor hemzelf in het bijzonder, en daarnaast voor al datgene wat zijn positie zeker kan stellen om op deze manier meer te blijven. Laten we nu kijken wat er op het ogenblik aan de hand is.

Er zijn in Europa een aantal naties. Elk daarvan heeft een eigen mentaliteit. Ongetwijfeld omdat een gemeenschap die in zich besloten is op een of andere manier door haar gedrag of normen gaat afwijken van anderen. Zodra je komt tot een regimentatie krijg je nl. een vervreemding van anderen. Er wordt in uw tijd veel gesproken over communicatie-

moeilijkheden en stoornissen. Ik geloof dat het eerder harmonische moeilijkheden zijn. Men wil wel verstaan worden maar men wil niet verstaan. Zoals men in de natiën zijn eigen groep op de voorgrond wil stellen en wil houden terwijl men niet bereid is met de ander tot een samenspel te komen.

Harmonie kan nooit bestaan tussen mij en mijn bezittingen en een ander en diens bezittingen. Bezittingen nl. zijn strijdig met elkaar. Bezit in het exclusief maken van iets dat eigenlijk een algemene bestemming of waarde zou dienen te hebben. Denkt u eens even na: Ik heb en jij hebt niet, dus moet ik, mijn bezit beschermen. Ik heb niet en jij hebt wel dus wil ik ook hebben. Dus het ergo dat steeds maar weer klinkt er wordt niet over gesproken of dat bezit gerechtvaardigd is, of de verhoudingen gerechtvaardigd zijn, of de eisen van de ene groep of de andere gerechtvaardigd zijn. Elke poging om met elkaar samen te werken is een compromis tussen strijdende partijen.

Harmonie is iets anders. Harmonie betekent dat ik alles wat ik voor mijzelf opeis aan een ander wil geven. Harmonie betekent dat ik eenieder wil helpen om op zijn wijze te denken, te leven en te reageren, ongeacht mijn eigen levenshouding. Ik heb geen recht om een ander iets te zeggen. Ik mag zeggen wie ik ben en dat duidelijk maken maar dan moet ik ook bereid zijn de ander het recht toe te kennen met dezelfde nadruk te verklaren wie hij is en hoe hij denkt. We moeten niet zien waar liggen de verschillen tussen ons, we moeten zien waar liggen de overeenkomsten. Wanneer u luistert naar een pauze dan is dat op zichzelf een wat somber geluid. Wanneer diezelfde pauze het ritme gaat aangeven achter een orkest dan ontstaat een climax die de andere instrumenten gezamenlijk zonder die pauze, niet tot stand kunnen brengen. Er zijn mensen die niet zo prettig zijn, maar heel vaak in hun functie dezelfde als die van de pauze. Het nadruk geven aan een ritme dat toch de basis is van de melodie.

Geestelijk zouden we het zo uit kunnen drukken. We leven in een wereld. Die wereld omvat alle werelden. Zij is voor om de vertegenwoordiging van al het eeuwige, zowel als het tijdelijke. Wat wij doen in deze wereld, dat beïnvloedt mede ons bestaan en onze mogelijkheden in elke andere wereld. Indien ik dus hier iets doe wat goed is dan moet daar goed uit volgen. Volgt daaruit geen goed dan is het dus duidelijk dat ik een fout heb gemaakt. Ik heb nl. niet harmonisch gehandeld. Ik was goed vanuit mijn eigen denken maar ik probeerde niet harmonisch te zijn vanuit de maatschappelijke mogelijkheden van ons aller denken.

Het land waarin u leeft heeft waarde omdat u erin leeft. Zonder dat heeft het heel weinig waardes: Toch is de waarde van dat land iets wat niet wordt gezien als deel van uw bestaan, maar dat exclusief wordt beschouwd voor bepaalde instellingen, groeperingen of bezitters. Wanneer u redelijk zoudt willen zijn, zoudt u moeten zeggen: Wij moeten dus de grond beschouwen als datgene wat voor ons alleen gelijkkelijk belangrijk is, waaruit we alleen gelijkkelijk nut moeten hebben. Iemand die meer grond of anders grond wil gebruiken, dan voor een algemene bestemming, is dus aan de gemeenschap daarvoor veel verschuldigd, dat zou dus redelijk zijn. Nu komt onmiddellijk degene die bezit heeft en zegt ja maar ik heb daarvoor gewerkt, ik heb daarvoor dingen ontzegd, hij vraagt zich niet af of het goed was of niet goed. Het is van mij en daar blijf je af. Toch zou het verstandiger zijn om te zeggen: Geef mij dan de waarde van mijn arbeid of accumulatie, opeenstapeling van verdienste, in een andere vorm een vorm die niet kennelijk van de gehele gemeenschap is. Als ik geestelijk zo kan redeneren, in de praktijk zou het mooi zijn wanneer het mogelijk was, maar daar komt het waarschijnlijk voorlopig niet toe, als ik geestelijk dit denkbeeld kan hanteren dan kom ik dus tot een poging om iedereen als een gelijk deelhebber in het leven te zien, leven is iets dat de meeste mensen omschrijven als niet dood zijn. Dat is iets waar ik het niet mee eens ben, omdat heel veel mensen pretenderen te leven terwijl ze in feite al lang gestorven zijn. Leven is een voortdurende communicatie en uitwisseling met je omgeving, maar ook met de krachten in jezelf. Het gaat er niet om hoe die krachten gezien worden hoe je ze formuleert het gaat erom dat je ze beleven kunt.

De praktijk blijkt dus in de harmonie veel belangrijker te zijn dan de theorie. Soms ben ik geneigd te veronderstellen, het is geen goede gedachte misschien. maar dat u zo zeer vastloopt in uw theorieën, en in uw woordenspel, in uw begrippengoochelaarigheid dat u de werkelijkheid niet ziet. Als u de werkelijkheid niet ziet door de begrippen, dan zijn de begrippen fout. De feiten spreken altijd voor zichzelf en die feiten zijn het waarmee we moeten rekenen. Wanneer ik in mijzelf de een of andere kracht ontmoet, die voor mij betekenis heeft,

en ik noem die God dan hoeft dat voor u helemaal God niet te zijn. Maar en dat is iets anders voor mij is het God, is het krachtbron. Als een ander op een heel andere wijze een heel andere kracht vindt en die God noemt en hij kan er iets mee doen, hij kan er late uit putten, dan is dat toch precies hetzelfde. Het gaat er niet om de denkbeelden, het gaat om de feiten. En de achtergrond van de feiten is, zo vreemd als het moge klinken, voor de mens grotendeels de emotie. Je bent door je gevoel verbonden met de dingen. Het is je gevoelsleven wat bepaalt wat voor jou wel en niet aanvaardbaar is, wat wel en niet noodzakelijk is. Je voelt iets als onjuist, of je voelt iets als juist, dat is belangrijk. Wanneer we terugkunnen naar de feiten en daarnaast naar die emotie, dan krijgen we geestelijk gezien alweer het volgende:

Ik ken de verschillende werelden en sferen die rond mij bestaan niet, ik kan ze niet afzonderlijk omschrijven in dit geval dus, maar ik beleef voordurend delen daarvan. Omdat ik leef met feiten zal ik die andere werelden steeds meer deel van het heden maken. Dat is iets waar de wereld van vandaag erg tegen in opstand komt. Wanneer je zegt dat iemand door een L.S.D. roes bv op een gegeven ogenblik een beter mens kan worden, dan zeggen ze dat kan niet, het is een ontvluchting in jezelf, het in een confrontatie met jezelf misschien maar meer niet, maar het is ook gelijktijdig een heroriëntatie omdat in deze roes, zoals ook in bepaalde meditatievormen, de mens probeert terug te keren naar de gevoelsmatige ordening van zijn wereldbegrip. De rede is het werktuig dat we kunnen hanteren om onze wereld en onze medemensen te bereiken. Maar onze gevoelswereld is datgene waarmee we werken. Wanneer mijn gevoelswereld domineert dan zijn er voor mij geen verschillende sferen, dat is dan een betrekkelijk willekeurig onderscheid dat ik misschien voor de prettige indeling hanteer, dan is er één wereld en die wereld is een continuïteit, wanneer ik hier ophoud met leven leef ik daar voort. Wat ik hier heb of ben, ben ik ook daar. Er is geen verschil. En wat ik met zijn wereld tezamen ben hier zal ik zijn met gelijksoortige waarden in die andere werelden. Het contact dat ik in één wereld leg, bestaat door alle werelden heen. Misschien een tamelijk bonte bewering voor de meesten van u. Maar u zult op de duur zelf moeten ervaren hoe juist ze is.

Nu is het leuk om te zeggen. Mensen wees lief voor elkaar, wees goed voor mekaar. Mensen probeer mekaar nu a.u.b. gelukkig te maken, dat kun je zeggen zoveel als je wilt, maar niemand zal je begrijpen, want het begrip gelukkig, het woord lief en dergelijke hebben voor alle mensen toch weer een andere betekenis. Het begrip is een abstractie, het is geen hanteerbare werkelijkheid, je ziet er wel iets in, maar een ander ziet het toch weer anders. Maar je hebt een gevoel, dat gevoel dat zouden we misschien kunnen uitdrukken als een vibratie van persoonlijkheid, een trilling. Wanneer we de trilling vinden waarop een ander kan antwoorden, mede kan resoneren, of dit redelijk is of niet, ontstaat een feitelijk contact dat feitelijke resultaten heeft en waarvan die feitelijke resultaten niet beperkt blijven tot de éne wereld die je bewust kent, maar gelijktijdig zal gelden in alle werelden en mogelijkheden die in die wereld van jou al mede bevat zijn.

Harmonie bereik je wanneer je rekening houdt met alle kenbare facetten. Het is niet belangrijk of die redelijk zijn of niet, het is belangrijk of ze voor jou tellen. Wanneer je in, horoscopen gelooft en een horoscoop blijkt inderdaad voortdurend de waarschuwing te geven die je nodig hebt, gebruik je een horoscoop. En als je er niet in gelooft en een horoscoop zegt je niets nadat je het geprobeerd hebt, dan gebruik je wat anders, misschien wat je gezonde verstand noemt, wat veelal de eenzijdigheid is van de beschouwing die uit eigen emotie voortkomt.

Ik moet rekening houden met de sterren, maar ook met geesten, ik moet rekening houden met mijn medemensen. Maar ook met de gedachtegolven die die medemensen uitstralen. De sfeer de stemming a.h.w. die ze met zich dragen. Ik heb niet alleen rekening te houden met chemische elementen. Ik moet ook rekening houden met de oude elementen, de krachten van de natuur, die in een schijnbaar voortdurende strijd tot een samenwerking komen die leven baart. Een schijnbare strijd waardoor de verschillende delen elkaar het dragen van leven mogelijk maken. Wanneer ik dan redeneer volgens de grondbeginselen van de harmonie dan zeg ik:

Niets in mijn milieu kan voor mij gekend bestaan zonder dat het mij beïnvloed. Ik kan niet bestaan zonder dat ik de gehele door mij gekende omgeving beïnvloed. In de tweede plaats: elke mogelijkheid tot besef die ik bezit, niet dus het feitelijk bewuste besef, maar elke mogelijkheid bepaalt het contact met werelden, met krachten, die voor mij werkelijk zijn zover ze door mij aangevoeld of onderbewust ervaren worden. Ik kan dus niet alleen staan.

Er is altijd zeer veel waar je geen rekening mee kunt houden. Als mens sta je bv. tegenover de wereld van de geest of je daar nu in gelooft of niet, een beetje vreemd. De krachten der natuur, die zeker vaak meer bezielt zijn dan u zich realiseert zijn voor de moderne mens een sprookje geworden. Maar er zijn zoveel dingen die voor u wel een rol spelen. Uw geloof, geloof dat geen werkelijkheid is, maar dat voor u bepaalt hoe uzelf de hogere krachten omschrijft. Put uit dat geloof krachten. Verkondig uw geloof niet, leef het! Uw eigen denken misschien, uw denken maakt het u mogelijk om anderen iets te tonen zeker maar gebruik het denken eerst om die ander te begrijpen, Begrijp dat alles is gebaseerd op een wisselwerking. In de totaliteit is er altijd evenwicht, maar voor ons is dit evenwicht maar zeer beperkt. Je kunt natuurlijk beweren dat er een liefdevolle God is die alle dingen leidt en regeert, het klinkt heel mooi en vooral dat liefdevol doet dan erg prettig aan, maar als God liefdevol is, volgens ons begrip van liefde, dan is hij machteloos. Kijk maar eens naar deze wereld, voortdurend verterende oorlogen, overal hongersnood, natuurrampen, oogsten die tenietgaan, mensen die een heel leven verminkt zijn. Hij laat toe dat de hele wereld vergiftigd wordt door allerhande dwaze experimenten en overdadige commerciële exploitaties. Vooral op gebied van chemicaliën. Een God die dat toelaat kan niet liefdevol zijn nietwaar? Maar als we nu eens God niet stellen als de liefdevolle schepper en instandhouder alleen, maar we beschouwen die God voorlopig even als de abstractie van het geheel, dan kunnen we misschien zeggen God is de totaliteit, God in het totale evenwicht, maar God is gelijktijdige en dat is heel erg belangrijke het totaal van harmonische mogelijkheden. Er zijn mogelijkheden voor ons om elkaar te begrijpen. Er zijn mogelijkheden voor ons om elkaar te aanvaarden. Er zijn mogelijkheden om samen te werken, geest en stof, stof en stof mens en mens dus, of de hoogste kracht misschien met het laagste wezen. Deze dingen moeten we waar maken. De mensheid is begonnen in een wereld van strijd van verdeling, het is een natuurlijk effect.

Zolang de mens toe wil geven dat hij een dier is, is er geen bezwaar dat hij zo verder gaat, maar dan moet hij ook niet proberen om zich te beschouwen als meer dan een dier. Want menig dier is dan edelmoediger dan een mens. Wanneer een mens mens wil zijn dan moet bij tot het besef komen waarbij hij zijn relatie met het andere met de omgeving omdraait, zoekt naar een samenwerking, naar een bevestiging van zichzelf. Naar een bevestiging vooral ook van de ander. Wanneer we de menselijke handeling over zouden dragen op het orkest waar ik zo-even over sprak, dan kunt u zich misschien voorstellen dat de 1ste viool druk bezig is om de 2de viool te bekeren tot hun melodie. Terwijl de altviolen protesteren dat de beide andere soorten te lichtzinnig zijn. De cello zingt zijn eentonige klaagzang daarboven uit, sonoor als een loflied aan een onbekende God en trekt zich van de rest niet veel aan. De bas rommelt er achter door, dat je niet zonder macht kunt en niet zonder ritme dat gemarkeerd moet worden. Dan zou toch een orkest niet namen kunnen spelen. Dan zou de trompet ruzie krijgen met de trombone over wie de belangrijkste is en beide zouden niet meer spelen. De klarinet zou ongetwijfeld jaloers worden op de omvang van de fagot en daarbij zijn ritme verliezen. We moeten deze krankzinnige situatie die in de mensenwereld feitelijk is, anders benaderen. Zijn er communisten dat is helemaal niet erg, zijn er kapitalisten, dat is helemaal niet erg. Niet alleen een kwestie van evenwicht maar een kwestie van mens zijn. Dacht u dat de communist minder gelukkig wilde zijn dan de kapitalist, dacht u misschien dat ze anders eten en drinken en slapen, het zijn mensen. Ze hebben zoveel dingen met u gemeen, waarom dan strijden over een geschil dat op de duur zichzelf wel op zal lossen wanneer de mensen eerst samen mens zijn. Maar je mag natuurlijk niet zeggen de communisten zijn van de duivel en de democraten zijn God gezonden. Ik weet niet van welke God, maar ik ben bang dat dat ook geen goede is.

Harmonie, samenklank is gebaseerd op een samenwerking, die kan nooit onbeperkt zijn. Wanneer we het orkest bezien dan valt ons op dat op een gegeven ogenblik de melodie door een ander instrument wordt verder gedragen en dat een ander zwijgt of zich tot een begeleiding wil beperken. Op dezelfde manier is het bij mensen. Een mens kan iets denken, kan iets doen, kan gaan zover als zijn mogelijkheden en krachten tot samenwerking hem voeren, dan moet een ander de taak verder doen. Je bent niet gebonden aan één taak, je moet anderen mogelijk maken op hun manier weer verder te leven en verder te werken. Het heeft geen zin om een maatschappij te verwerpen en te gaan parasiteren. Je kunt natuurlijk zeggen die maatschappij is slecht maar dan moet ik haar beter maken, want ik moet leven met die maatschappij. Op het ogenblik dat ik haar agressief verwerp ben ik net zo slecht als die maatschappij die mij agressief verwerpt. Iets dat in de praktijk helaas nogal eens

voorkomt. Hier zou ik eigenlijk een paar conclusies aan willen verbinden die niet helemaal vallen binnen het kader van dit onderwerp, maar die interessant zijn:

De geschillen in deze wereld zullen toenemen omdat de angst voor verschillen groter is dan het besef van noodzaak tot samenwerken. Dit betekent dat steeds meer en steeds kleinere groepen uit zullen roepen dat zij de enige juiste wijze van samenwerking kennen en omdat iedereen alleen wil samenwerken op zijn manier te er geen samenwerking meer.

De mensen zullen uitroepen dat er nu eens een eind moet komen aan het geweld. Ze zullen dat geweld niet projecteren in de mensheid, de fouten van de mensheid, maar in bepaalde personen. Ze zullen die personen dan ongetwijfeld proberen te vermoorden. De mensen beweren dat het belangrijk is dat de economie draait, en dat ze daarom geld nodig hebben, ofschoon geld uiteindelijk niets anders is dan een eenvoudig ruilmiddel, dat alleen betekenis heeft wanneer je er arbeid of een product voor kunt krijgen. Omdat ze geld niet tellen in zijn werkelijke waarde, maar tot een afzonderlijke grootheid hebben gemaakt zullen we een toenemende aantal crisissen zien bij munteenheden bv. maar daardoor ook economische moeilijkheden. We zullen zien dat steeds meer regeringen in moeilijkheden komen met de burgers, maar dat ook steeds meer burgers niet meer in staat zijn om te begrijpen wat een regering wil, of dat die regering, onnut als ze moge schijnen, ergens toch noodzakelijk is. Dit beeld kunt u verwachten in de komende tijd.

Juist door deze vorm van actie, dus de gewelddadige reactie op actie. wordt geweld in een toenemende mate geboren. Waar geweld is kan geen harmonie zijn, geweld kan een rol spelen in de harmonie wanneer het de bevestiging is van anderen. Nooit wanneer het een ontkenning van die andere probeert af te dwingen.

Op deze manier zouden we de harmonie eigenlijk in de eerste plaats geestelijk moeten zoeken. Juist omdat het materieel te moeilijk is. Ik ben. Ik besta. dus ik leef, wat mijn bestaan wat mijn leven is weet ik niet en kan ik ook niet zelf beoordelen. Ik ben kracht in een bepaalde vorm. Als kracht in een bepaalde vorm en bepaalde capaciteit, een bepaalde mogelijkheid kan ik proberen exclusief mijzelf te zijn, dan zal ik nooit meer persoonlijk kunnen worden, ik zal nooit meer energie kunnen hebben, ik ben geïsoleerd. Maar mijn wezen heeft de grondbestanddelen van al het zijnde, zonder uitzondering. Ik ben net zo zeer verwant met een eenvoudige atoom, als ik verwant ben met mensen en dieren. Ik ben even verwant met de werkzame sterren als met de sferen. Ik ben verwant met deze dingen want ik leef, ik concipieer ik kan ze me voorstellen, daarom heb ik mijzelf deel van hen gemaakt en niet alleen hen deel van mijzelf. Op het ogenblik dat ik de begrenzing van mijn "ik" wat op kan geven, mijzelf minder specifiek ga zien in een bepaalde taak, in een bepaalde verhouding, en meer ga zien als verbonden met al het andere dan kan ik komen geestelijk tot een praktisch oneindig putten van kracht. Die kracht houdt inderdaad ergens op te bestaan, maar als ik verwant ben met iedereen en alles, dan is er zoveel vrije energie in dit Al die ik tot uiting kan brengen, dat er niets of niemand door geschokt zal worden. Maar wanneer ik diezelfde relatie stel met één of met enkele mensen. zonder daarbij te denken aan de totaliteit, dan kan ik ten hoogste, wanneer ik veel kracht nodig heb, die ander leegvreten als een parasiet als een soort geestelijke Dracula. Verwantschap met alle dingen. Ik richt mij niet op iets bijzonders om kracht te verwerven, ik besef deel te zijn van alle dingen. Ik bestrijd niets maar ik tracht mijzelf zo goed mogelijk te zijn tussen alle dingen die ik, als mens misschien ondanks mezelf, moet aanvaarden.

Ik zoek niet alleen een hogere waarde te vinden van mijzelf in de sferen, hoe belangrijk zelfkennis ook kan zijn. Ik zoek vooral deel te zijn van werelden en sferen die ik in mijzelf besef.

Al wat ik denk bestaat, want ik kan niet iets denken dat niet in de totaliteit aanwezig is. Wanneer ik denk activeer ik dus een werkelijkheid. Hoe sterk die werkelijkheid door mij geactiveerd wordt is afhankelijk van de wijze waarop ik ze als werkelijkheid beschouw. Hoe meer ik iets als een waarheid zie, voor mij persoonlijk, hoe meer het, voor mij persoonlijk, waar wordt? Men noemt dat wel gedachtekracht. Maar zodra ik iets voor mijzelf waar wil maken tegenover het andere, dan zal ik niet alleen de gedachte voor mijzelf, de positieve bezitten maar ook de negatieve, het afbreken. Vb. Iemand gaat als goed Christen naar de arme heidenen om de negertjes te bekeren. Het kan heel goed bedoeld zijn. Maar hoe ga je daar naartoe? Om jouw denken, jouw wijze van leven aan die andere op te leggen? Dan kun je

kijken naar de problemen van de Indianen in Zuid-Amerika, dat is het resultaat. Je vernietigt degenen die je pretendeert te redden, en misschien jezelf erbij. Want op den duur houdt je geen rekening meer met die ander. Is het alleen nog maar een administratie geworden, zoveel heb ik er overtuigd. Maar stel nu dat je anders komt. Je komt als diezelfde Christen naar diezelfde arme heidenen en je begint te aanvaarden wat die heidenen zijn, wat ze denken en geloven, het is niet belangrijk dat zij veranderen, het is belangrijk dat ze rijker, dat ze gelukkiger worden uit wat ik geef als Christen. Dan zal ik misschien minder dopelingen hebben, maar ik zal meer respect meer begrip hebben. Ik zal misschien minder kerkgangers treffen maar ik zal wel een christelijker gedrag bij alleen mede veroorzaken.

Wanneer ik het andere aanvaard, kan ik het goede van mijn denken van mijn leven daarin projecteren. Wanneer ik de ander probeer te onderwerpen aan mijzelf, dan maak ik het slechte van mijzelf waar in de ander en maak het goede in mijzelf steeds meer irreëel, onmogelijk, onwettelijk.

Stel nu: u bent geest, de materie is uw voertuig maar uw voertuig is noodzakelijk, omdat de geest zonder even weinig kans heeft zichzelf te worden of te blijven als een slak die een van zijn huisje ontroofd, ten prooi van ieder ander.

Dus ik moet in de eerste plaats zijn; harmonisch, ook geestelijk met mijn eigen voertuig, geen strijd in mijzelf omtrent de wenselijkheid van dit of dat maar een aanvaarding van hetgeen ik als juist erken en als zodanig aanvoel. Mankeert één van de beide factoren dan zal ik zelf geen beslissing nemen ik zal ze niet afdwingen. Doodeenvoudig.

In de tweede plaats: Verwant met alle krachten zal ik alle krachten kunnen ontmoeten. Mijn voorstellingsvermogen in menselijke gedaante is beperkt door het menselijk denken. Ik zal dus menselijke vormen en normen toekennen aan de verschijningen en de waarden waarmee ik contact krijg. Dit is onbelangrijk zodra ik het uiterlijk terzijde schuif en daarvoor het wezen aanvaard.

Ten derde: Er is geen sfeer of wereld voor mij toegankelijk maar, door een bestaan in een sfeer of in een bepaalde wereld als de uwe, ben ik verplicht mijn mogelijkheden in die wereld of sfeer in de eerste plaats in stand te houden. Dit betekent dat mijn contacten naar het zogenaamde hogere of meer absolute, beperkt zullen worden door mijn noodzaak in deze vorm. mens of geest, te leven en te beleven.

Grondbeginselen van harmonie zijn dus positief reageren op alle dingen. Zoek het positieve. Verwaarloos het negatieve in zoverre dat u daar geen rekening mee houdt, dat u het ten hoogste voor uzelf afwijst zonder het ooit anderen te ontnemen. Alle krachten werken samen, houdt rekening met alle krachten. Wees a.u.b. niet logisch, mensen die logisch zijn zijn de meest onlogische mensen die er bestaan. Denkt u maar aan de kerkelijk logica van dit ogenblik. Het gezag is het meest belangrijke, daarom moeten wij handhaven wat wij thans zijn, zonder dit is het geloof ten gronde gedoemd. Dit zeggen mensen die dit logisch en zelfs theologisch kunnen bewijzen, terwijl Jezus tegen de rijke jongeling heeft gezegd: Laat uw bezit, alles, achter geef het aan de armen, verlaat je familie en volg mij. Die heeft dus niet gezegd zet je aandelen ergens andere uit om belasting te ontduiken. Ze zeggen gezag is het meest belangrijke. Jezus heeft nooit tegen zijn leerlingen gezegd dat hij de belangrijkste was. Hij heeft elk van hen in eigen waarde gelaten. Hij heeft hen slechts gezegd om uit te gaan en te spreken tot degenen die wilde luisteren. Hij heeft hen nooit gezegd om kerken te bouwen, hij heeft alleen gezegd te spreken waar ze gehoord konden worden en dat kan overal. Hij heeft hen nooit gezegd om zekere organisatorische reserves te scheppen. In tegendeel hij heeft ze gezegd wanneer ze uitgaan, dat ze niets mee mochten nemen onderweg, zelfs geen tweede paar aandelen. Dat is de leer die deze logische mensen theologisch trachten op te bouwen tot een rechtvaardiging van een gezagsstructuur. Dat is onlogisch en het is niet harmonisch. Want degenen die zo leven voelen dat er een grote haat is tussen wat zij hun Christendom noemen en de Christus die ze volgen willen. Ze zijn in een voortdurend conflict dat ze voor zichzelf wegpraten met het welzijn van de menigte, terwijl ze gelijktijdig zichzelf daardoor meer tot de dictatoren van de menigte maken. Dat geldt niet alleen voor priesters, dat geldt voor politici, dat geldt voor grote zakenlieden, dat geldt voor de leiders van grote concerns. Is het geen dwaasheid dat een overigens logische mens zegt: Onze wapenindustrie is economisch voor dit land van zoveel belang dat wij de eventuele slachtoffers, die met onze wapens worden gemaakt, kunnen beschouwen als onbelangrijk vergeleken bij het grote economische nut dat

onze industrie heeft voor de handhaving van de welvaart in de beschaafde westerse wereld. Vergis u niet, ik citeer bijna letterlijk. Het zijn geen sprookjes.

Dat is disharmonisch omdat je geen twee dingen tegelijk kunt zijn. Je kunt niet gelijktijdig toegeven ik vecht voor de vrede en wapens produceren. Je kunt niet gelijktijdig zeggen wij willen alleen maar welvaart geluk en vrede voor iedereen op de wereld en legers opbouwen die steeds machtiger worden. Dat is disharmonie. Je kunt ook zeggen die dingen bestaan ik moet ze aanvaarden. Maar ik wil er geen deel aan hebben. Ik zal geen deel hebben op welke manier ook, aan wat dan ook. wat samenhangt met wapens met leger met al die andere dingen. Ik zal er persoonlijk dus niets voor doen. Maar overal waar ik de kans vind om een mens wat gelukkiger te maken, overal waar ik zie dat ik contact kan maken met een andere mens en in diens leven een klein beetje meer vreugde, inhoud of betekenis kan brengen daar zal ik het doen. Dat is de basis, niet wat moet ik vernietigen, maar wat kan ik opbouwen. Dat is de basis, niet welke krachten heb ik nodig om anderen te onderwerpen? Maar welke kracht kan ik in mijzelf vinden om anderen gelukkiger en met meer begrip voor de betekenis van hun bestaan te laten leven.

Ik hoop niet dat u me euvel duidt, niet bij u, dat veel mensen voorkeur geven aan ingewikkelde termen aan mooie woorden, en zelfs aan een wat minder heftige toon omdat het dan zo heerlijk buiten de werkelijkheid lijkt. Maar de geest is werkelijkheid voor u, ook vandaag. Harmonie is voor u een noodzaak, niet morgen, vandaag. Niet in een andere wereld in deze wereld. Erkenning en de betekenis van het andere is voor u een noodzaak, niet morgen, vandaag. Besef van belangrijkheid als mens tegenover die hele mechanische wereld die jullie gecreëerd hebben is nodig, niet morgen, vandaag. Niet om de machine te vernietigen, niet om een revolutie te doen uitbarsten, maar om zelf te veranderen, om zelf een rol te vinden waarbij je jezelf kunt en durft zijn, waarin je jezelf leeft, geestelijk je krachten put uit die onbekende reserves waarbij je je eigen geloof of desnoods je eigen ongeloof hebt zonder ooit een ander dit op te willen leggen. Een leven waardoor je die krachten die je in je kent en bezit, en die bij iedereen naar voren komen, bij de ongelovige zo goed als bij de gelovige, kunt geven aan anderen. Gebruik je ze voor destructie, je vernietigt jezelf. Gebruik je ze voor begrip en opbouw, je bouwt jezelf op zowel als anderen.

Vraag u eens af of u al die geestelijke gaven en krachten die u zo graag verlangt nu werkelijk nodig zijn voor u, of dat u misschien alleen maar geen gebruik maakt van datgene wat u nu hebt.

Wees vrijwillig de mindere, want de grootste meester is de onderdanigste dienaar van het geheel.

Goeden avond vrienden.